



אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה  
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי  
ולרפואת הצדיק חי רפאל בן ירדנה.  
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, חנניה בן אסתר, עומר בן שושנה,  
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com

או בפלאפון : 0523458725

## מאמר דניאל לפרשת "כי תצא"

חודש אלול הוא חודש מיוחד לעם ישראל, חודש שמסוגל לכפר לאדם על כל השנה כולה. בחודש אלול בנוסף לזה שהקדוש ברוך הוא קרוב יותר מתמיד, נפטרו כמה צדיקים גדולים, כמו רבי משה אהרון פינטו, רבי פנחס מקוריץ, הרבי מפשיסחא, הבן איש חי הקדוש – רבי יוסף החיים, רבי עבדאללה סומך, המהרל מפראג, החפץ חיים, רבי אלעזר בן רשב"י, המגיד מזלוטשוב, רבי חיים פינטו הראשון, שאול המלך ושלושת בניו ועוד צדיקים גדולים.

בי"ג אלול, (שישי), תהיה ההילולה של הקדוש העליון – רבי יוסף חיים, הבן איש חי. הבן איש חי היה כבן שמונה, הוא ואחותו התווכחו מי יחזיק את הנר בהבדלה. כשאביהם, רבי אליהו זצ"ל ראה זאת, הוא פנה אל בנו ואמר לו: "אם רוצה אתה להחזיק את הנר למען הנאתו, הרי אחותך קודמת לך כי היא קטנה וקודמת לענייני הנאה. אך אם אתה מבין בענייני ההבדלה יותר מאחותך ולכן אתה רוצה להחזיק את הנר, הרי אתה קודם לה." ענה לו הבן איש חי: "ההבדלה נעשית דווקא מתוך דעת, כפי שזכר בנוסח ההבדלה "בין ישראל לעמים ובין יום השביעי לששת ימי המעשה" ואלו עניינים שבשכל ובהבנה, ובהבנה קודם אני לאחותי." רבי אליהו לא השתכנע מדברי בנו ולא הסתפק בתשובתו ולכן שאל אותו עוד שאלה והבטיח לבנו, רבי יוסף חיים, שאם יענה עליה יזכה להחזיק את הנר. והמשיך לשאול את הבן איש חי כך: "חז"ל תיקנו לנו את סדר ההבדלה כך: ברכה ראשונה על היין, ברכה שניה על הבשמים וברכה שלישית על הנר ורק לבסוף את ברכת המבדיל. מדוע לא קבעו את ברכת המבדיל שהיא העיקרית מיד אחרי ברכת היין?" הבן איש חי הקדוש עצם עיניו והחל לחשוב, עברו כמה רגעים של מחשבה, ולאחר מכן ענה הבן איש חי תשובה שהותירה את אביו נדהם ונרגש. וכך ענה הבן איש חי: "אבא, אתה עצמך לימדת אותי שתפקיד היהודי הוא לשאוף תמיד לעלות בקודש. ומכיוון שכל מצוות ההבדלה נעשות באיברי הראש, אנו צריכים לעשותם בסדר עולה. ראשית מברכים על היין, כי את היין שותים בפה, אחר כך בברכת בשמים מריחים באף, ואחר כך את הנר רואים בעיניים, ורק לבסוף מגיעים למקום הכי גבוה – הראש, שזה ברכת המבדיל שהיא מתייחסת לדעת הנמצאת במוח הגבוה מכולם." נדהם אביו מתשובתו החריפה של בנו הקטן ונתן לו להחזיק בנר ההבדלה. כבר שהיה קטן היה הבן איש חי הקדוש בקיא וגאון.

על מצוות שילוח הקן, פירש רש"י "אם קיימת מצוות שילוח הקן, סופך לבנות בית חדש ותקיים מצוות מעקה. שמצווה גוררת מצווה ותגיע לכרם ושדה ולבגדים נאים...." הרי אנו רואים שמצווה גוררת מצווה, עבירה גוררת עבירה, ולכן ראוי לאדם לפתוח את היום במצווה כי מצווה גוררת מצווה, וכך בעצם כל היום האדם עסוק ואחוז בעבודת ה' גם בעבודה גם בלימודים גם בענייני העולם הזה האדם חי ומרגיש את ה'. כמה פעמים קורה לאדם שהוא אומר לעצמו בלב "לא עשיתי נטילת ידיים אז כבר לא נעשה ברכת המזון" כי כך היצר הרע עובד, נתן לך לא לעשות נטילת ידיים כדי לשכנע אותך לא לעשות ברכת המזון, כי עבירה גוררת עבירה, ואותו דבר להפך. כשאדם עושה מצווה היצר הרע לא יכול למנוע אותו מהמצווה הבאה, כי הוא הכניע את היצר הרע. אך אם נתן האדם ליצר הרע פתח קטן, "לפתח חטאת רובץ" היצר הרע לא יעזוב אותו ולא יאפשר לו ללכת לעשות מצוות גם אם ניראה לו שהוא יכול לקיים אותן יהיה לו קשה כי הוא כבר ברשתו של היצר הרע. ולכן יזכור האדם שחציו חייב וחציו זכאי, שאם עשה מצווה אחת הכריע את הכף לזכות, עשה עבירה אחת הכריע את

הכף לחובה, המאזניים שווים תמיד, מעשה קטן שלך מכריע הכל, ואפילו כדברי הגמרא, את כל העולם, לא רק משפיע עליך, אלא על כולם, כל העולם תלוי במעשה הקטן שלך.

עצת היצר הרע היא לבלבל את האדם, לתת לו לחשוב מחשבות, איך יהיה ומה יהיה, לא לתת לו לעשות מעשים, אלא לחשוב על הדברים ולתת לו לבזבז את הזמן על המחשבות במקום להתחיל ולעשות מעשה. ונביא את המשל הידוע על הצפרדע שפגשה את המרבה רגליים. שאלה אותו הצפרדע את המרבה רגליים "איך אתה מסתדר עם הרגליים שלך, כל כך הרבה רגליים, אני עם ארבעה רגליים בקושי הולכת, איך אתה במהירות כזאת הולך עם הרבה רגליים?" לאחר שבוע עברה הצפרדע באותו מקום ופגשה לא פחות ולא יותר את ה – מרבה רגליים, באותו מקום שפגשה בו שבוע שעבר. שאלה הצפרדע את המרבה רגליים "מה אתה עושה כאן שוב באותו מקום?" אמר לה המרבה רגליים "מאז שאמרת לי את מה שאמרת אני לא מסוגל לזוז ולהזיז את הרגליים שלי, אני מסתבך איתם, אני מנסה לסדר את המחשבה כיצד להתחיל ללכת ולא מצליח.. " כך האדם עצמו, אם יעמיד הכל במחשבה ובדעה, לא יוכל להסתדר, אלא ישליך על ה' יהבו שהוא יסדר עבורו הכל את כל עניינו שנאמר "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך" זהו יסוד גדול בחיים.

כוחה של האחדות, ידוע הסיפור על האבא שלקח את בניו וביקש מהם להביא כל אחד מקל בידו. כל אחד הביא מקל, והאבא ביקש מכל אחד לשבור את המקל שבידו. כולם לקחו את המקל שבידם ובקלות מאוד שברו את המקל כל אחד במהירות. אחר כך ביקש האב מילדיו לקחת כל אחד מקל בידו ולנסות לשבור כל אחד בתורו את כל המקלות ביחד. ניסה הבן הראשון והחזק לשבור את כל המקלות ביחד אך לא הצליח, וכך ניסה הבן השני והשלישי והרביעי וכך הלאה כולם ניסו לשבור את המקלות ביחד ולא הצליחו. חייך האב ואמר להם "בניי, מקווה שלמדתם שיעור לחיים, כאשר המקל נפרד קל לשבור אותו, אך כאשר המקלות ביחד מאוחדים קשה לשבור אותם.. כך גם אתם, תהיו מאוחדים לא יוכלו לשבור אתכם". וזוהי כוחה של האחדות.

#### מעשי צדיקים- רבי פנחס בן יאיר

מעשה באתון של רבי פנחס בן יאיר שגנבו אותה בלילה, והגנבים החזיקו אותה אצלם שלושה ימים ולא היתה טועמת אצלם כלום. אחרי שלושה ימים אמרו שיחזירו אותה לרבי פנחס בן יאיר לפי שפחדו שהיא תמות כי לא אכלה כלום. שיחררו אותה בפתח ביתו של רבי פנחס, האתון התחילה לצעוק וזיהה רבי פנחס ובני ביתו שהאתון חזרה. ביקש מהם רבי פנחס שיפתחו את הדלת ויתנו לה לאכול, כי בטח לא אכלה כמה ימים. נתנו לה שעורים ולא אכלה גם, אמר להם נתתם לה שעורים מעושרים? אמרו לו וכי מאכל בהמה פטור ממעשר, היא בהמה ולא צריכה לאכול אוכל מעושר, אמר להם שבגלל שהיא האתון הבהמה שלו ומחמירה כמו האדון שלה. ובאמת כך היה, עישרו מהשעורים והיא החלה לאכול. ועוד מסופר על רבי פנחס בן יאיר שבאו אליו אנשים שהיו להם שדות והחלו לבכות לרבי פנחס שעכברים אוכלים להם את כל היבול מהשדות. כל התבואה היתה נאכלת להם. כינס אותם רבי פנחס ואמר להם "העכברים אוכלים לכם את התבואה כי אתם לא מעשרים כראוי" אמרו לו והבטיחו שיעשרו כראוי, ובאמת לאחר שעישרו העכברים התפזרו ולא התקרבו לתבואה שלהם. ומעשה אחרון ברבי פנחס, שפעם אחת נפלה המרגלית היפה והיקרה של המלך ובלע אותה עכבר אחד וברח. החלו העבדים של המלך והשרים כולם לחפש את העכבר ולא מצאו. אמרו למלך שיש חכם אחד גדול של היהודים ושמו רבי פנחס בן יאיר. המלך אמר שילכו אליו ויקראו לו. הגיע אליו רבי פנחס, ושאל את המלך מדוע קראו לו? וכי הוא לא מכשף ולא יודע כיצד להחזיר לו את היהלום. אמר לו המלך "אתה צדיק, הצדיק גוזר וה' מקיים." גזר רבי פנחס בן יאיר על העכברים

להגיע אליו, לפתע כל העכברים החלו להתקבץ סביבו, הסתכל עליהם רבי פנחס וראה שבאחד מהעכברים יש בליטה כזאת, הביטו כולם וראו קידוש ה' באמת באחד העכברים יש בליטה של יהלום, גזר עליה רבי פנחס בן יאיר שתפלוט את המרגלית ובאמת כך היה, הצדיק גזר וה' קיים.

### לאן נעלמו האבטיחים?

קדושתו וחסידותו של הרב יורם אברג'ל זצ"ל, היתה ניכרת עוד שהיה ילד. הרב שגדל במשפחה ברוכת ילדים, היה בולט מבין כולם, הוא היה בקיא וחרף בחוכמתו, הוא גם התבלט בכך שרדף אחרי כל מצווה. המעשה הבא אירע בקיץ, כאשר אביו של הרב קנה כמות גדולה של אבטיחים. אביו של הרב קנה כמות גדולה מאוד של אבטיחים לצורך סעודת שמחה גדולה, הוא קנה אותם מאחד החקלאים באיזור, והוביל אותם בעגלה אל הבית. הוא הניח אותם בפתח הבית והמשיך לעבודתו. שעה קלה חלפה, ואחד האחים שביקש לפנות את המעבר החליט להזיז את האבטיחים למקום שלא יפריע לאיש. "אני את האבטיחים מתחת למיטות שבחדר השינה". וממחשבה למעשה, החל להזיז את כל האבטיחים למתחת המיטות. בני הבית הלכו לישון כולם. בשעות הבוקר, כאשר הרב יורם קם מהשינה, הוא הסתכל למטה וראה לפתע מלא אבטיחים מתחת למיטות. "אוי ואבוי" אמר הרב לעצמו בלב, "הלא אבטיחים אלו אסורים באכילה אם היו מתחת למיטות השינה, רוח רעה שורה עליהם..". הוא חשב מה לעשות, כיצד ימנע מאנשי הבית לאכול מהאבטיחים שרוח רעה שורה עליהם. הוא הסתכל על קופת החיסכון שחסך ועלה במוחו רעיון. הוא שילם לאחד מהנערים שיעזור לו לקחת את כל האבטיחים ולהטמין אותם אל שטח של בדואי מתושבי הסביבה. "תאכיל את העזים שלך באבטיחים הללו" אמר הרב יורם לבדואי. הבדואי לא האמין למראה עיניו, אבטיחים כאלה עסיסים וטריים, גדולים ויפים, הוא לא הבין מדוע היהודי מביא לו אבטיחים כאלה יפים. כאשר הגיע הילד הקטן (הרב) לקנות אבטיחים מהמוכר, המוכר הכיר אותו ושאל מדוע הוא קונה אבטיחים, הרי אביו קנה מלא אבטיחים, (המוכר היה שכן של המשפחה). הרב יורם שהיה עוד ילד, הסתכל עליו ואמר "בטעות האבטיחים נאסרו לאכילה, מישוהו הטמין אותם מתחת למיטות ורוח רעה שרתה עליהם, לכן נאלצתי לקנות מכל כספי החיסכון שלי אבטיחים חדשים לאבא." המוכר שמע זאת ודמעות זלגו מעיניו, הוא ביקש מהרב יורם שיעמיס כמה אבטיחים שירצה, ללא כל תשלום.

### נס ההצלה

יום קייצי, כאשר הילד הקטן יוסף חיים, שב לביתו מהתלמוד. רק בן 7 היה הילד. אולם ראשו היה שקוע בשיעור ששמע זה עתה מרבו הקדוש. משחקי הילדות עניינו אותו, אך דברי התורה עניינו אותו יותר. לכן כולו היה שקוע בתורה הקדושה, כך היה מהלך הילד הקטן לכיוון ביתו. ואז ארע הדבר הנורא, רגליו החליקו ומעדו, הוא צנח אל באר המים העמוקה.. איש לי היה נוכח במקום, מלבד אחותו הקטנה. היא הבחינה באחיה, יוסף חיים, וזעקות אימה נפלטו מגרונה. האחות רצה לבית והחלה לצעוק לבכות "הצילו הצילו, יוסף חיים נפל לבור, יוסף חיים נפל לבור". זעקותיה של הנערה הקטנה עוררו את העוברים והשבים ועד מהרה נחלצו כמה בעלי תושייה וירדו אל הבור וחילצו את הילד הקטן שהיה מפרפר בין חיים למוות מהמים העמוקים שבבאר. יוסף חיים הובהל אל הבית כשפניו חיוורות כסיד, והוא מחוסר הכרה. הוריו המודאגים החלו להתפלל לרפואתו. הרופא הוזעק לבית, הוא בדק את הדופק של יוסף חיים, הוא הסתכל על ההורים בפנים עצובות ואמר שהמצב קשה. "אם יתעורר זה יהיה נס גלוי". דמעות החלו לזלוג מעיניה של האמא, "אנא ריבונו של עולם, עשה עימי חסד והשב לי את בני אהובי..". החלה האמא לבכות ולהתחנן. ואכן לפתע יוסף חיים פקח את עיניו, הוא התעורר לחיים. "מה קרה לי?" שאל יוסף חיים את אימו. "בני מחמדי" אמרה האמא

בשמחה ובהתרגשות, היא החלה לספר לו את מה שארע, והודתה לה' יתברך על הנס הגלוי. יוסף חיים עמד על רגליו, הסתכל לשמיים ואמר "ריבנו של עולם, אתה נתת לי את החיים במתנה, ועל כן אני אקדיש לך את כל חיי מעתה, לשם שמיים בלבד". הכרזתו של הילד הקטן עוררה את השמיים, הפעימה את הלבבות של כולם, אך עד מהרה עלה שמו של הילד הקטן מבגדאד, יוסף חיים שמו, הרי הוא הבן איש חי הקדוש – רבי יוסף חיים. וכשם שה' עשה נס לבן איש חי הקדוש, כך ה' יתברך המרבה ניסים לעם ישראל, ישלח רפואה שלמה לצדיק, חי רפאל בן ירדנה. זכות התורה הקדושה, השיעורים, התפילות והקבלות שכל אחד ואחד קיבל, יעוררו רחמי שמיים ונזכה לראות אותו קם על רגליו בריא ושלם כאחד האדם אמן.

וזכיר חידוש אחרון מהבן איש חי הקדוש, על עניין המעקה, אומר הבן איש חי, שהגג של האדם זה הראש, המחשבה, שאותיות מחשבה זה אותיות בשמחה, צריך האדם להקפיד לשים מעקה בגג (בראש) של האדם, לשלוט במחשבות, מה לחשוב, לחשוב דברים טובים. ואומר הרב עובדיה הקדוש, הרהורי עבירה קשים מעבירה, ראשי תיבות מעקה, שישים האדם לעצמו מעקה למחשבות, יחשבו מחשבות טובות ויזכו לשמחה אמיתית. אדם שמאמין זה אדם ששמח כל חייו, כי יש לו אמונה הוא חושב מחשבות טובות ולכן הוא שמח.

### המושל שהפריע לבבא סאלי

מעשה במושל של ארפוד שהיה גר סמוך לבית הכנסת שבו היה מתפלל הבבא סאלי הקדוש. קולותיהם של היהודים האומרים סליחות הפריעו לו לישון. הוא אסר על היהודים להגיד סליחות, ובאותו לילה שזה קרה, ארז הבבא סאלי מזוודה ואמר לכולם שהוא עוזב את ארפוד. הבבא סאלי אמר למקרביו שהוא לא יכול להישאר במקום כזה שבו אוסרים להגיד סליחות ולהתפלל, והבטיח שהדבר לא יעבור בשתיקה למושל. והינה לא עברו ימים רבים ואשתו של המושל הגישה לו את הקפה של הבוקר לבעלה המושל, והינה היא מתקרבת אליו להגיש לו את הקפה והעיתון, והינה היא רואה את בעלה המושל ללא רוח חיים, הוא מת בכסא. מספרים שאשתו נבהלה מהמעשה וידעה שזה העונש לבעלה שהתעסק עם היהודים, היא ארזה את חפציה ועזבה את המקום מהר ככל הניתן שלא תיענש גם היא, היא מכרה את הבית, הבבא סאלי מהר מאוד קנה את הדירה וביקש מהחסיד רבי יחיא דהאן לשכון בה, כדי שלא יבוא גוי ויגור בבית הזה ושוב יפריעו הקולות של הסליחות לגויים. וזהו כוחם של הצדיקים, שאסור לזלזל בהם, יהי רצון שזכות הצדיקים תגן עלינו ונזכה שכל תפילותינו יתקבלו, ושנזכה לישועות גדולות ולגאולה השלמה אמן ואמן.

כל אחד בחודש זה יקבל על עצמו קבלה אחת, אם אפשר נטילת ידיים בבוקר, ברכת המזון לאחר האוכל, קריאת תהילים יומית, ללמוד תורה, ללכת לשיעורים מידי פעם, לקרוא קריאת שמע שעל המיטה, וכל קבלה קטנה לפני בורא עולם, זה יפתח לו פתח גדול בשמיים לקראת יום הכיפורים וראש השנה. נזכה כולנו להתבשר בשורות טובות, ומי שיכול יקבל על עצמו לחזק את הסביבה שלו ולהפיץ את התורה הקדושה ולקרב כל יהודי לאבינו שבשמיים.

להפצת העלון, קבלת חידושים וסיפורים, ולזיכוי הרבים אנא פנו אלינו:  
במייל [danielbar158@gmail.com](mailto:danielbar158@gmail.com) או במספר: 0523458725